

စိုးမိုးစာပေ

ဗျူး

စင်တင်သည့်

နတ်သမီး

ပြောမပြောဘူး

ပ န : ချိ သိ န် : ၈၂၀၆၂၀၆၂

အခန်း (၁)

“မနက်ဖြန် မင်းခန့်ညား ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ ဟေ့၊ သူဌေးမကြီး ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံး ဧည့်ခန်းမှာ လူစုပါတဲ့ ”

ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အကြီးအကဲ ဦးသာအောင် ဆော်ဩလိုက်သည် နှင့် ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ရပ်တန့်ကာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကို စုရုန်းရောက်ရှိလာကြသည်။ ။

သိပ်မကြာခင်မှာ အသက်လေးဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆိုပေမယ့် အရွယ်တင် နုပျိုလန်းဆန်း တက်ကြွ နေသော ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေသည့် မျက်နှာနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရတီပြည့် စိန်အရောင်က လက်လက်တောက်လို့ ။ ဆံထုံးမြင့်မြင့်မှာ စိန်ဆံထိုးက ဝံ့ထည်စွာ ဂုဏ်ပကာသန ကြွယ်ဝမှုနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။

“မနက်ဖြန် သားငယ် မင်းခန့်ညား နိုင်ငံခြားက ပညာသင်ပြီးလို့ ပြန်ရောက်လာမယ်၊ သားငယ်က အဖြူရောင်ကို နှစ်သက်တဲ့ အတွက် သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့အခန်းကို အဖြူရောင်တွေချည်း ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အိပ်ရာခင်း၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အသုံးအဆောင်ကအစ သေချာပြင်ဆင်ထားပါ။ စားဖိုဆောင်ဝန်ထမ်းတွေက ပုစွန်ထုပ်၊ အသား ငါး အားလုံးကို ကြော်မှစားတတ်တဲ့ သားငယ် အတွက် အမှားအယွင်းမရှိပါစေနဲ့ ။ နောက်တစ်ချက်က ရေစိမ်းသောက်ရင် ဗိုက်နာတတ်လို့ ရေကျက်အေး မပြတ်တမ်း ကျိုပေးရမှာ ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ”

အသံဩဇာ ပြည့်ဝလှသော ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားရဲ့ အမိန့်ကို ဝန်ထမ်းအ
ကုန်လုံး ခေါင်းညိတ် နာခံနေကြသည်။ ။ မနှစ်မြို့စွာ မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်
နေသူက သားကြီး မင်းမဟာရဲ့ မိန်းမ မိုးစံပယ်ပင်။

ကိုယ့်ယောက်ျားကရော ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားရဲ့ သားကြီး တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး လား။ တစ်ဝမ်းကွဲက မွေးထားပြီး ခွဲခြားဆက်ဆံခံရတာ မ
ကျေနပ်နိုင်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်တိုင်က အသုံးမကျတာမို့ ကွယ်ရာက
သာ မဲ့ရွဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ရဲသည်။ ။ လက်တွေ့မှာ တော့ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား
ပြောသမျှ ဦးမော့၍ တောင် မကြည့်ရဲ။

“ဦးသာအောင်က မနက်ဖြန် ဒရိုင်ဘာနဲ့ လိုက်သွားပြီး သားငယ်ကို
လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ကြိုပါ။ ကျွန်မ မလိုက်တာက သားငယ်ပြန်ရောက်
လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ချင် လို့ ၊ အိမ်မှာ အစီအစဉ်ကျ
အောင် စီမံပေးချင်တယ်၊ တကယ်ဆို ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ထားသင့်တာ၊
သားငယ်က အနီးကပ်မှ ပြောလိုက်တော့ အလောတကြီး ဖြစ်သွားရတ
ယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး စေတနာ မေတ္တာနဲ့ ကြိုးစားလိုက်မယ်ဆိုရင် အဆ
င်ပြေသွားမှာ ပါ။ မာလီတွေက တခြားပန်းအရောင် တွေ ဝေးဝေးမှာ
ထားပြီး ဂန္ဓမာပန်းအဖြူရောင်၊ နှင်းဆီအဖြူနဲ့ စံပယ်ပန်း၊
သစ်ခွပန်းအဖြူရောင် တွေကို သားငယ် အနီးစပ်ဆုံး မြင်နိုင်တွေ့နိုင်မ
ယ့် နေရာတွေမှာ ရွှေ့ပြောင်းထားပါ”

သားငယ် မင်းခန့်ညားအတွက် အစီအစဉ်တွေ ချနေရတာ ဒေါ်ခင်ထိ
ပ်ထား မမောနိုင် မပန်း နိုင်။

ကွဲကွာနေရတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ မဟုတ်လား။

သားကြီး မင်းမဟာ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညံ့ဖျင်းလွန်းတော့

သားငယ်ကို အားထားကာ အလယ်တန်းပညာသင်ဖို့ ကတည်းက နိုင်ငံခြားမှာ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ကျောင်းထားခဲ့သည်။ ။

ခုဆို နိုင်ငံခြားပြန် အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ်နဲ့ သားငယ် ပြန် ရောက်လာတော့မည်။

အဖေဖြစ်သူက သီရိစံ အထူးကုဆေးခန်းကြီးရဲ့ ပါမောက္ခချုပ်။ ပြီးတော့ MD ရာထူးနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါ။ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း မိတ်ဆွေများ အလယ်မှာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ရှိလိုက်မည် လဲ။

သားကြီးကိုလည်း အဲလို ဖြစ်စေချင်သဖြင့် ဂရုစိုက် ပံ့ပိုးခဲ့သေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ် အရွယ်မှာ သားကြီးက အအိပ်အစားမက်သည်။ အရွယ်လောက်လာချိန်တွင် ပညာရေးကို အလေး မထားဘဲ လောင်းကစားကိစ္စ၊ မိန်းမကိစ္စများ နှင့် ရှုပ်ထွေးလာ၏။

ဖအေက ဆူပူမာန်မဲသလို မအေကလည်း ပြောဆိုဆုံးပပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ လိုက်နာခြင်း မရှိ။

လူချမ်းသာ သမီးဆိုပြီး မိန်းမတစ်ယောက် ခေါ်တင်လာခဲ့သည်။ ။ ကိုယ့်ဘက်က အရှိန်အဝါ နှင့် တင်တောင်းလိုက်ရတာတင် နည်းသလား။

ခုချိန်ထိလည်း အလုပ်အကိုင် လက်ကြာမတင်းသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို အိမ်မှာ ခေါ်တင် ကျွေးထားရသည်။ ။ အဖေဖြစ်သူက သူ့အလုပ်ပေါ်မှာ အလေးထားပြီး မိသားစုအပေါ် တည်တည်တံ့တံ့ အေးစက်စက်နေနိုင်သူမို့ သောကမများ လှသော်လည်း သူမအနေဖြင့်တော့ သားနှစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်ဇောနှင့် ပူလောင်လွန်းပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မိမိပုံသွင်းသလို နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွားဖို့ သားငယ် နာခံခဲ့တော့ မခွဲနိုင် မခွာ ရက်သော်လည်း ကျေနပ်အားရခဲ့သည်။ ။ ပျော်

ရွှင်ကြည်နူးခဲ့သည် ။ မိဘအပေါ် အလိုက်သိ နားလည် သူမို့ အချစ်ပိုခဲ့မိ
တာလည်း အမှန်ပင်။

ခုဆို သားငယ် ပြန်ရောက်တော့မည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးထန် ကျွဲနွေမရလောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေမိသ
ည် ။

အလုပ်သမားတွေကို ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာခိုင်းနှင့် ညွှန်ပြနေမိရင်း
သားအတွက် ဂုဏ်ယူ မြောက်ကြွားနေ၏။

“ထိပ်ထားမင်းက သားတွေကိုဦးစားပေး မြှောက်စားလွန်းတယ်၊ မိ
ဘတွေက သားသမီး တွေကို ချစ်ရင် အိပ်တဲ့ အချိန်မှာ ခိုးနမ်းရတယ်။
သူတို့ မသိစေနဲ့ တဲ့ ၊ ချစ်မှန်းသိရင် ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူ ပြီး ထင်ရာလုပ်တတ်
တယ်၊ ခွင့်လွှတ်မှာ ပါပဲလေဆိုပြီး ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့ ပျက်စီး
တတ်တာ ပေါ့၊ သားကြီးကို သားခကယူပြီး သားငယ် အမှားမဖြစ်ပါစေ
နဲ့ ”

သားတို့ အဖေက သူမကို သတိပေးခဲ့သည် ။ သူလိုတော့ သူစိမ်းဆန်
ဆန် ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပါ။

မိခင်ကောင်းပီသစွာ နွေးထွေးအေးမြတဲ့ မေတ္တာတရားတွေနဲ့ သား
တွေကို မိမိမျက်စိအောက် မှာ ရင်ခွင်အောက်မှာ ထွေးပိုက်ယုယထားချ
င်သည် ။

ဥမကွဲသိုက်မပျက် ထားချင်သည့်အတွက် သားကြီးမိန်းမကို
မကြည်ဖြူလှသော်လည်း မငြို ငြင်အောင် ပုံပိုးရင်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ ပဲ နေ
စေခဲ့သည် ။

ဒါဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖြူစင်ပြည့်ဝသော မေတ္တာတွေပါဟု နား

လည်ပေးခဲ့လျှင်ဖြင့် ...။

*

အခန်း (၂)

ဒေါ်မြသီတာ အပြင်က ပြန် လာပြီး မိမိခြံဝင်းထဲကို ဝင်ဝင်ခြင်း တစ်ဖက်ခြံထဲက လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ပုဏ္ဏရိုက်ပင်ကြားကနေ ထိုခြံဝင်းထဲကို ရောက် လာခဲ့သည်။ ။

ပြီးရွှင်တက်ကြွနေတဲ့ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားအနားကို သွားကာ

“မမ ထိပ်ထား ဘာတွေများ အပျော်လွန်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနေတာလဲ”

“ဪ မြသီတာ ဟင်း ဟင်း သားငယ် မင်းခန့်ညား မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်တော့မှာ မို့ အပျော်လွန်နေတာလေကွဲ့၊ သားငယ် အကြိုက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲနေတာ”

“အို ဟုတ်လား မင်းခန့်ညား ပြန်လာတော့မှာ ပေါ့၊ ကလေးသာသာ အရွယ်က ထွက်သွား လိုက်တာ လူပျိုကြီးတောင် ဖြစ်နေလောက်ပြီပေါ့နော်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အစ်ကိုနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရမ်းချောပြီး ချစ်စရာကောင်းတာ၊ အံ့မယ်လေး မမ ထိပ်ထားထက် ပျော်မယ့်သူ တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင် ဘယ်သူလဲမြသီတာရဲ့ ”

“မြရဲ့ သမီး ကသစ်နွယ် လေ၊ ခန့်ညားလေး ပြန်လာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက် စောင့်နေ ရှာတာ၊ မင်းခန့်ညား မွေးနေ့မှာ ခွေရုပ်လေး လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတာ အဲဒီနေ့မှာ ခန့်ညားလေး နိုင်ငံခြား ထွက်

သွားတာနဲ့ မပေးလိုက်ရလို့ တသသ ဖြစ်နေရှာတာပေါ့”

“အို ဟုတ်ပါရဲ့ ကသစ်နွယ်လေးက သားငယ်ကို အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတာ မမ သိပါတယ် ကွယ်၊ သူလည်း အရမ်းပျော်နေမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး သိအောင် ပြေးပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးရင် မြကို ပြောလေ၊ အားမနာနဲ့ နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြရယ်၊ လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ကိုင်ပေးမယ့် အခြေအရံတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို မြကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အင်း အင်း ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါ်မြသီတာ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်တွေကြားကနေ သူမတို့ အိမ်ဘက်ရောက်သွားတော့ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား အနား မိုးစံပယ် ရောက်လာသည် ။

“မာမီ ကသစ်နွယ်က အရွယ်ရောက်ပြီး မြင်သူငေးအောင် ချောချောလှလှလေး ဖြစ်နေပြီ နော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မာမီသားငယ်လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ အခုပြန်ဆုံရင် ငယ်သူငယ် ချင်း ငယ်သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား”

“ဟင်”

ဒါကို ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား မေ့လျော့နေသည် ။ ကလေးဘဝရဲ့ တွယ်တာမှုကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒီအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သလား တွေးထင်မ

ထားခဲ့။

ဟိုအရင်ကတည်းက ခြံချင်းကပ် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်။
လူကြီးချင်းလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ကြသည်။

ကွဲပြားသွားတာက မြသီတာ ယောက်ျားဆုံးပြီး စီးပွားရေးကျဆင်း
သွားသဖြင့် အခြေအနေ မှာ အခွံသက်သက် တိုက်အိုကြီးသာ မြသီတာ
တို့ ပိုင်ဆိုင်ကြလေ၏။

မိမိတို့ ကတော့ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေက ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ရှိခဲ့
သလို ဆုတ်ယုတ်မှု မရှိ တိုးတက်ကြီးပွားလာတာမို့ အချမ်းသာဆုံးစာရ
င်းဝင်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

ပညာတတ် ဂုဏ်အင်္ဂါတွေနှင့်လည်း ပြည့်စုံခဲ့၏။ ကိုယ့်ရဲ့ ထည်ဝါမှု
ကို မမော်ကြွားချင်သော် လည်း သားတွေကိုတော့ အဆင့်အတန်းတူ ဂု
ဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးတွေနှင့်သာ လက်ဆက်စေချင် သည်။

ထိုဆန္ဒက သားတို့ အဖေက ပိုလွန်လိမ့်မည် ထင်၏။ အမြဲတမ်း သူ
ကြွေးကြော်လေ့ရှိသည် က ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်တ
ရားပင် ဖြစ်သည်။

အနေအေးဆေး တည်ငြိမ်သလို သမားဂုဏ်ကိုလည်း အပျက်မခံ။
သားတွေ ရှိသေ ကြောက်ရွံ့ အောင်လည်း အမြဲတမ်း တည်တင်းအေးစ
က်စွာပင် ဆက်ဆံတတ်၏။

“မမကြီး မနက်ဖြန် သားငယ်ကို ဘယ်အချိန် ကြိုပေးရမှာ လဲ
ခင်ဗျာ”

“ဟင်”

ဦးသာအောင် အသံကြောင့် ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား အတွေးတွေ ပြတ်

တောက်လွင့်စဉ်သွားသည်။ ။

“ဪ မနက်ဖြန် တစ်နာရီ ဖလိုက်နဲ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သားကို အရင်ဆုံး ကျွန်မဆီ ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့နော်၊ ဒီမှာ သားအတွက် ကျွန်မအပင်ပန်းခံ စီမံထားတာတွေကို သား တအံ့တပြည်ဖြစ်သွားစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ဦးသာအောင် လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား ကြည်နူးဝီတိဖြစ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

မနက်ဖြန်ဆို သားငယ် မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ရတော့မည်။

ဒီတစ်ည သူမ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရပါမည်လဲ။

★

အခန်း (၃)

“သမီး သမီးရေ ကသစ်နွယ်”

ကသစ်နွယ်ကို အောက်ထပ်မှာ မတွေ့၍ တကြော်ကြော် အော်ရင်း
ဒေမြသီတာ အပေါ်ထပ် ရောက်လာသည်။ ။

ကသစ်နွယ်က ဘုရားခန်းဘက်က ထွက်လာကာ

“မေမေ ဘာလို့ မောကြီးပန်းကြီး အော်လာရတာလဲ၊ အောက်ထပ်မှ
အလတ်ကောင်နဲ့ အငယ်မ စာကြည့်နေတာပဲဥစ္စာ ၊ အရေးအကြောင်းရှိ
ရင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကသစ်က ဘုရားပန်းလဲနေတာ မေ
မေရဲ့ ”

ဒေါ်မြသီတာက အမောဖြေနေပြီးမှ သမီး မျက်နှာလေးကို
ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“သမီးလေး ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားမယ့် စကားကို မေမေ ပြောချင်လို့
ပါ။ မင်းခန့်ညား မနက်ဖြန် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ ”

“ဟင် တကယ်ပြောတာလား မေမေ”

“ဟုတ်တယ် အခုလေးတင် မမ ထိပ်ထားပြောလိုက်တာ၊ သူ့သားင
ယ် ရောက်မယ်ဆိုလို့ ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေလိုက်တာများ မမောနိုင် မပန်းနိုင်
င်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး အဖြူရောင် ပန်းခင်းကြီးကျနေ တာပဲ”

မယုံလို့ မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင် မြင်ချင်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့

မျက်နှာစာ အလူမီနီယံ မှန်တံခါးပေါက်ကတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲ
ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

တိမ်တောက်နေသော ညနေခင်းအလှနှင့်အပြိုင် အရာရာ အဖြူရောင်
လွှမ်းနေသော ခြံဝင်းလေးက ရင်ခုန်စရာတောင် ကောင်းနေ၏။

“မေ မေမေ ခန့်ညား တကယ်ပြန်လာတော့မှာ ပေါ့နော်”

“အေးလေ သမီးရဲ့ တဝတ်ဝတ် ဟောင်သံပေးနေတဲ့ ခွေးရုပ်လေးနဲ့
သမီး အလွမ်းဖြေစရာ မလိုတော့ဘူး”

ကသစ် ပါးလေးကို ချစ်စနိုးဖွဖွ လိမ်ဆွဲ၍ ပြောလိုက်တာမို့ ကသစ်
ရှက်သွေးဖြန်းကာ ထူပူ သွား၏။

သားအမိ ဆိုပေမယ့် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ပွင့်လင်းရင်းနှီးမှု
ရှိသည် မို့ ကသစ် ခံစား ချက်ကို မေမေ နားလည်နေသည်။ ။ ဆယ့်သုံးနှစ်
အရွယ် ခန့်ညား နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားကတည်းက အိမ်မှာ ရှိနေသည့်
အချိန်တိုင်း နေ့ည ခွေးရုပ်ကလေးကိုသာ ကသစ် အဖော်လုပ်နေခဲ့ရ
သည် ပဲ။

ခုလည်း မေမေ့ရှေ့က ပြေးထွက်လာကာ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး ခွေးရုပ်
လေးကို ပွေ့ပိုက်၍ ကသစ် တအားရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

“ဝုတ် ဝုတ်”

ခွေးရုပ်လေးက သူ့ကိုထိလိုက်သည် နှင့် တဝတ်ဝတ် အသံပြုလေ၏
။ ကသစ်က ခေါင်းလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားမှ ဟောင်သံ ရပ်သွားခဲ့သ
ည်။ ။

“ဟိတ် နင့်သခင် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့ ၊ နင့်ကို ပေးလိုက်တော့မှာ ၊
နင် သူ့ဆီမှာ လိမ်လိမ် မာမာ နေရမယ်နော်၊ သူက စိတ်ကြီးတယ်၊ စိတ်

တို့လို့ ရိုက်ရင် အရမ်းမအော်နဲ့ နော်”

ခွေးရုပ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲချရင်း ကသစ်အရူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကို ပြန်တွေးရင်းလည်း ခန့်ညားပုံရိပ်တို့ ကို မြင်ယောင်မိ၏။

ခန့်ညား နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ စာငါးစောင်သာ သူမဆီကို ရောက် သည် ။

မအားလပ်လို့ အချိန်မပေးနိုင်လို့ ဆိုတာ သူမ နားလည်ပါသည် ။ နိုင်ငံခြားမှာ က အချိန်နှင့် အမျှ ကြိုးစားနိုင်မှ တိုးတက်အောင်မြင်တာတဲ့ ။

ထိုစာတွေထဲမှာ ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားဟန် ခံစားမှုဟန်တွေ ပြောင်းလဲလာတာနဲ့ အမျှ သူမ ရင်ခုန် တတ်လာသည် ။

အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပွင့်လင်းစွာသုံးနှုန်းမထားပေမယ့် အရောင်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို သိသာစေတာကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ဒီတစ်ည လွန်မြောက်လျှင် ခန့်ညားကို သက်ရှိထင်ရှားမြင်တွေ့ရတော့မည်။

ရင်တွေ တလိုက်လိုက်ဖိုကာ ဒီတစ်ည မြန်မြန်လွန်မြောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။ ဆယ်နှစ်ဆိုသည့် အချိန်ကာလကြီးကို စောင့်စားခဲ့ပြီးမှ ဒီတစ်ညအတွက် အချိန်နာရီ မိနစ် စက္ကန့် လက်တံလေးတွေ နှေးကွေးလွန်းတာ သူမ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

မျက်လုံးတွေ မှေးမှိတ်မရဘဲ မိုးလင်းခဲ့သည် နှင့် တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲ ကို အပြေးအလွှား သွားကြည့်မိပြန်သည် ။

“သမီး ကသစ်နွယ် အိပ်လို့ ရော ပျော်ရဲ့ လားကွယ်”

“အာ မေမေကလည်း ”

“ဟင်း ဟင်း မေမေ့ သမီးကြီးကို ချစ်လို့ စတာပါကွယ်၊ ခန့်ညားက နေ့လယ် တစ်နာရီ ဖလိုက်နဲ့ ပြန်ရောက်မှာ တဲ့ ၊ ဟိုဘက်အိမ်ကို အလုပ် လေးဘာလေး ကူလုပ်ပေးဖို့ သွားချည်ပါလား”

“မသွားချင်ပါဘူး ခန့်ညား လာမယ့်နေ့မို့ လာလုပ်ပေးတယ် ထင်သွားရင် ရှက်စရာကြီး”

“ဪ အရင်ကလည်း သူတို့ အိမ်မှာ ကုသိုလ်တွေ ဘာတွေလုပ်ရင် သမီးသွားပြီး ကူညီပေး နေကြပဲဟာ”

“မတူဘူးလေ အာ မသိတော့ဘူး မေမေရာ”

မေမေ့ရှေ့က ကသစ် ပြေးထွက်လာမိသည် ။ ဘာမှန်းမသိ ရှက်ရွံ့ထူ ပူပြီး ရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်နေတာ ရိုးသားမှုတော့ မဖြစ်နိုင်။ အဲလိုကြီး ဖြစ်နေတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်။

ဦးကောင်ပေါက်လေး အရွယ် မဟုတ်ပါဘဲ။

ဟင်း ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုး မခံစားဘူးလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ လူရောက် မလာခင်ကတည်းက သူမ ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ခန့်ညားက လွှမ်းမိုး စွမ်းဆောင်နိုင်လွန်းလှပါလား။

*